

November 2004

Klub turen gik til Ægypten

Vi var 10 (Erik Nielsen, Flemming Jakobsen, Ib Esbjerg, Jan Madsen, John Thomsen, Kim Esbjerg, Klaus Witthøft, Lars Fogtmann, Lars Schmidt, Morten Aaarø-Hansen) fra SSK der siden november 2003 havde besluttet at tage til Ægypten for at dykke og den beslutning holdt vi fast i, så den 11 november 2004 var der afgang fra Billund lufthavn. For at komme til Billund havde vi lejet en minibus tur/retur. Vi blev afhentet ved 3 tiden om morgenen den 11 november og var derfor ”nød til” at mødes lidt (et par timer) før nede i klubben, så vi lige kunne ”komme i stemning” til turen. Turen til Billund gik fint og vi var i lufthavnen i virkelig god tid, så vi havde god tid til at få vores bagage checket ind og sikre os at også bagage med pony flasker blev checket ordentlig ind, så de ikke som sidste år blev efterladt på et rullebånd i lufthavnen mens vi var på vej i et fly til Ægypten. Men som sagt, det hele gik som det skulle. Vi kom rettidigt af sted og havde den planlagte mellemlanding i Kastrup, hvor vi havde en times ventetid, før turen endelig gik mod Ægypten.

Ægypten:

Da vi ankom til Sharm El Sheikh blev vi ud over de 30 graders varme mødt at landets bureaukratiske kaos, hvor man først skal stå i en kø for få et visum i passet, derefter over i en anden kø for at en anden person kan checke at den første person har sat et visum i passet samt derefter at stemple visumet, derefter over i en tredje kø, hvor en tredje person kontrollerer at den forrige person har stemplet i passet på det rigtige visum. Derefter går det af sted ud til bagagebåndet for at sikre sig bagagen. Da vi alle havde fået vores bagage, faldt der lidt ro på situationen, for nu skulle vi ”kun” ud til den rigtige bus, der skulle transportere os til Ocean College, som var det dykker center hvorfra vi skulle have de resterende dykker remedier, så som bly bæltter og dykker lygter.

Lady Crissy:

Da det var på plads blev vi transporteret til havnen ved gammel Sheikh, hvor båden ”Lady Crissy” lå og ventede. Båden var beregnet til 24 gæster og vi var kun 10 fra SSK og en svensker, så der var god plads ombord og det var vi glade for, for vi havde 3 dages liveaboard forud for os.

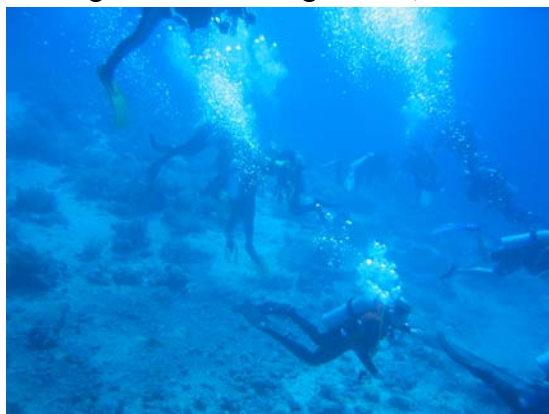
Efter vi to og to havde indlogeret os i 3 mands rum (svenskeren fik sit eget rum), var det tid til en øl, for der skulle ikke dykkes den dag, da det allerede var blevet mørkt. Vi lagde fra kaj, for det var planlagt at vi skulle overnatte på et lokalt rev, men inden længe vendte kaptajnen båden, for han havde sendt skibets gummibåd ud til revet, for at se om der var plads til endnu en båd for natten. Det var der ikke, så vi overnattede i et sted i havne ved en bøje – det var bare fint. Som sagt fik vi et par øl hver og der gik derfor ikke længe før kaptajnen måtte sande at han nok ikke havde øl nok i de par kasser øl han havde ombord så han fik hurtigt hentet en passende beholdning via skibets gummibåd.

Briefing:

Da vi nu ikke skulle dykke den første dag/aften, var det passende at vi hold et lille møde for at slå fast, hvad vi forventede af de 3 dages liveaboard og få en briefing i hvilke regler og forventninger der var fra kaptajnen og guidens side. Det blev således aftalt at vi kunne nå 3 dyk pr. dag, hvis vi foretog det første dyk før morgenmaden, det andet dyk før middag og det sidste dyk enten som natdyk eller sidst på eftermiddagen. Før hver dyk ville der, som reglerne foreskriver, være briefing i dykkerstedet og forholdene omkring stedet, samt hvordan dykket forventes gennemført. Det var vi alle enige om var OK.

Dyk 1:

Næste morgen var vi alle friske og klar til dagens 3 dyk. Det første dyk blev foretaget på et lokalt rev – stedet hedder ”Ras Kati”, ikke langt fra overnatnings stedet, det var et vægt kontrol dyk, hvor vi alle lige skulle sikre os at vi havde fået det korrekte antal kilo bly på. Det havde vi alle - efter ganske kort tid og så gik det ellers stille og roligt hen over bunden på 15-20 meter gennem det meget salte men dejligt varme og klare vand. Vi nød det virkelig, det var bare rigtig skønt at komme i vandet igen. Vi slugte alle indtrykkene råt også selv om vi godt viste at det vi så på dette ”kontrol dyk” ikke var noget i forhold til det vi efterfølgende ville opleve.

Dyk 2:

Efter nogle timer oven vande, havde vi fået morgenmad og kaptajnen havde sejlet båden til det næste dykker sted. Vi var nået til Ras Mohammed, hvor vi skulle dykke på ”Yolande reef”. Der var noget mere trængsel men ikke noget problem. Vi skulle have turens første rigtige rev dyk. Vi skulle dykke ved ”toiletterne” – ja det lyder bestemt ikke af noget, men det var rent faktisk et ganske godt dyk,

for guiden undersøgte først strømforholdene og fik os til at svømme med strømmen, hvilket jeg ikke kan huske jeg før har prøvet på det sted, selv om jeg har været der nogle gange før. Vi blev derfor, ganske som det bør være på sådanne ture, ført med strømmen rundt om revet og havde dermed god tid til at studere de mange forskellige fiske- og plante arter, selv en skildpadde fik vi at se på dette første dyk.

Dyk 3:

Vi havde lige fra starten af turen givet udtryk for at vi gerne ville have 3 dyk på Thistlegorm, som efter sigende skulle være et af de bedste vrage at dykke på i verden, det var derfor positivt da kaptajnen kom med en overraskelse til os – ikke nok med at vi fik lov at dykke 3 gange på Thistlegorm, men det først af dykkende kunne blive et natdyk, hvis vi ønskede det – og det gjorde vi selvfølgelig, for det er ikke hver dag man får chancen for et natdyk på Thistlegorm. Desværre var dykket ikke noget at råbe hurra for, sigtbarheden var ikke særlig god den aften og det var ligesom om at guiden havde et rute han bare skulle nå, så vi følte han skyndte sig gennem ruten. Hvis vi havde vist det på forhånd, havde vi nok fortalt ham noget andet, for vi var mest interesseret i at nyde det vi så og ikke i at piske hen over vraget, for at nå så langt som muligt på så kort tid som muligt.

Dyk 4:

Næste dag var der bestemt endnu to dyk på Thistlegorm. Vi var stået op før solen og sad så og ventede på at solen skulle levere nok lys til at det ikke bare blev endnu et natdyk. Guiden ville i vandet før dem fra de andre både der også lå forankret på vraget sendte dykkere i vandt – men det var vi uinteresserede i. Guiden havde alt udstyret på og trippede urolig rundt på dækket men lige meget hjalp det, vi fortalte ham at vi ikke ville i vandet før solen var stået op – og sådan blev det. Da vi alle var klar og alle var kommet i vandet havde guiden endnu engang travlt med at komme af sted. Vi tog det dog stille og roligt og lod bare ham stresses af sted, vi gik ned ad bundtovet til vraget som planlagt men der var ingen guide. Han havde bare påbegyndt ruten uden at de sidste var nået ned på vraget...

Det tog vi dog stille og roligt, for så var vi nogle stykker der fik set dele af Thistlegorm, som man ellers ikke får at se når guiderne bare følger deres faste ruter. Det skal siges at der heller ikke på denne tur var særlig god sigt på vraget. Man kunne kun se 5-10 meter og der var en del strøm rundt om vraget. Da den afsatte dykker tid var opbrugt blev vi dog alle igen samlet da vi mødtes på sikkerhedsstoppet på bundtovet.

Dyk 5:

Guiden der på nuværende tidspunkt længe havde fundet ud af at vi fint kunne klare os selv, gav os mere og mere frihed i vandet. På det sidste dyk på Thistlegorm var sigten blevet betydelig bedre. Og det var klart det bedste dyk af de tre dyk på Thistlegorm og guiden var også blevet meget mere medgørlig.

Dyk 6:

Så gik turen tilbage mod national parken Ras Mohammed, hvor næste dags dyk skulle foretages, men vi skulle som sidste år lige have en overnatning ved Donraven.

Vi bestemte os dog for ikke at tage et dyk på Donraven, for som vi huskede det fra sidste år, var det et temmelig sammensunkenet vrage og egentlig ikke værd at dykke på, hvis det ikke lige var for at komme ned at se den meget store skrue på vraget. Vi tog derfor en dykkertur ind mellem korallerne på 6-8 meter vand. På den tur så vi blandt andet mange muræner og et par blå plettet rokker og mange farverige koral-fisk. Det var et rigtigt godt dyk.

Dyk 7 & 8:

Vi havde endnu to gode dyk i national parken Ras Mohammed. Det ene startede med en lille tur ind gennem en lille hule og derefter hen over en undersøisk dal, hvor koraller i alle tænkelige og mest utænkelige former prægede bunden. Igen gled vi i vores eget tempo med den svage strøm der var i vandet, hen over bunden og iagttog det mangfoldige liv der næste uberørte af vores tilstedeværelse gled forbi, kun få meter under os.

Det andet dyk var et lidt mere udpræget strøm dyk, dog ikke at sammenligne med det vi senere på turen skulle opleve. Denne gang var der flere andre dykkere i vandet i nærheden af os så vi blev lidt tættere sammen for, at holde sammen som en gruppe. Dykket var indtryks mæssigt som de forrige, men vi var begyndt at få den velkendte mæthedsfølelse i kroppen, hvor man bare oplever en masse pæne og spændene ting, uden egentlig at bearbejde det yderligere i tankerne – det var ligesom om vi havde set det hele før, selv om hvert dykkested havde helt deres specielle koraller og ofte også fiskebestande...

Efter dykket blev vi samlet op af gummibåden og bemærkede da godt at der var store bølger, men det var vi jo lidt vant til fra de hjemlige farvande, så det gjorde ikke det store. Da vi så nærmere os fastbåden Lady Crissy og gummibådsføreren efter gentagende forsøg endelig fik lagt gummibåden til bagenden af fastbåden, kunne vi rigtig mærke bølgerne. Det ene øjeblik, kunne vi næsten se ind under fastbåden, det andet øjeblik, var vi hævet op over agterdækket. Det var ikke umiddelbart sikkert at hoppe ombord på fastbåden, men som vi ved af erfaring, ventede vi hver især til en bølge var ved at løfte gummibåden op, for så kunne vi roligt træde ned på fastbåden. Sendere hørte vi kaptajnen fortælle at der var flere dykkere der drev rundt i vandt på det sted, for de kunne ikke komme ombord på deres respektive både, på grund af de store bølger. Hvordan og hvornår de så er kommet ombord vides ikke.

Dyk 9:

På dette sidste dyk på liveboard turen, havde vores guide ikke lige tid til at komme med i vandet, for han skulle klargøre papirerne til når vi kom i havn, for så kunne vi hurtigere komme fra borde. Der var afsat 60 minutter til dykket, men da vi havde dykket i 45 minutter var vi alle mættet af indtryk og følte bare det var det samme og det samme vi blev ved med at se – ganske vist var det meget flot og imponerende, men vi havde jo set det hele før og forskellen fra den ene strand til den anden var ikke så gevaldig stor i vores øjne, så vi valgte at afslutte dykket og blev derefter samlet op af gummibåden.

Da de første 3 liveboard dage var gået skulle vi have 2 dage med dagsbåd og vi var spændt på om det var samme båd vi skulle med og om vi dermed kunne lade vores udstyr blive ombord. Heldigvis var det det, så vi skulle ”kun” have vores kufferter med til hotellet.

To dage med dagsbåd:

Den første dag på dagsbåden gik fint. Vi havde opbygget et godt forhold til kaptajnen, besætningen og vores guide, så det gjorde ikke så meget at der kom en anden gruppe med på båden – der var i øvrigt også stadig plads nok til alle.

Vores gruppe fik som forventet lov at dykke uafhængig af de andre dykkere ombord. Som dagstuerene nu for det meste gør, gik også denne tur til et af revene i Tiran strædet. Det første dyk skulle foretages ved Woodhouse reef, hvor vi skulle have et stille strøm dyk. Det var som de fleste andre dyk et godt dyk, hvor vi igen igen fik lov at passe os selv, så længe vi ikke kom for langt foran eller bagved guiden – og da vi jo er vandt til at dykke sammen og holde øje med hverandre var det ikke noget problem. Der var igen masser af dyre, alge og planteliv at studere og igen ønskede vi generelt ikke at dykke dybt, da vi gerne ville se de smukke farver der hurtigt bliver matte på dybere vand end 8 meter.

Det andet dyk var noget anderledes. Først svømmede vi stille og roligt ud over en tilsyneladende vandret bund med masser af koral formationer og stimer af fisk, der umiddelbart tilfældigt kom forbi. Efter 15-20 minutters svømning i en retning der gik væk fra revet, kom vi ud til dybere vand, hvor også en tværgående strøm blev stærkere og stærkere. Vi ændrede kursen, så vi fulgte strømmen og nu var der ikke længere nogen grund til at svømme, for vi blev drevet frem af strømmen i et hurtigt tempo. Vi svævede bare alle – afbalanceret – få meter over bunden på 15-20 meters vand og betragtede hinanden og kiggede ned på bunden der nærmedes blev trukket væk under os – sådan følte det da vi jo lå stille i det strømmende vand. Det var en rigtig stor oplevelse, særlig fordi der også på det tidspunkt var en rigtig god sigt, så vi kunne se meget langt under vandet. Efter en lille halv time havde strømmen transporteret os til den anden ende af revet, hvor vi kom tæt forbi. Det var nu vigtigt at svømme en smule, så en modgående strøm fra den anden side af revet ikke fik fat i os og dermed

ville skubbe os væk fra revet og ud i det blå. Det var nu ikke noget problem, vi svømmede stille og roligt på tværs i strømmen indtil vi kom i læ for strømmen tæt op af revet. Det var der vores opsamlings sted var planlagt – og igen gik alt som det skulle.

Det sidste dyk den dag var også planlagt til at være et strøm dyk på syd siden af revet, men da vi skulle til at gøre os klar til at komme i vandet, havde vinden lagt sig så det kunne nu lade sig gøre at dykke på nord side af revet, hvilket efter sigende skulle være ret specielt.

Vi blev derfor med Ægyptisk hurtighed transporteret om på den modsatte side af revet og hoppede i der. Jeg tror jeg taler for alle i gruppen når jeg siger at det dyk ikke skilte sig væsentlig ud fra de forrige dyk, hvad indtryk angår – masser af flotte fisk, koraller i mange farver og fremspring og huler i revet der udgjorde skjulested for mange arter fisk. Oven på revet var der ca. 50 cm vand overalt. Der vrimlede det også med liv i form af fisk i mange bizarre og ejendommelige former og farver.

Da den Ægyptiske præsiden, som i vinterhalvåret holder til på sig palæ i nærheden af Sharm El Sheikh, var tage på en bådtur den dag, var der midlertidigt givet lov til at dykke langs med den stand der umiddelbart lå foran præsidentens palæ.

Vi havde også der et godt og afslappet dyk men da vi alle på det tidspunkt var mere eller mindre mættet af indtryk, så vi følte vi egentlig ikke der var noget specielt ved at dykket.

Efter det sidste dyk, fik vi at vide at vi desværre ikke skulle dykke fra Lady Crissy den efterfølgende dag, da den igen skulle anvendes til liveabord båd. Vi skulle derfor samle vores ting i plastkasser og aflevere det lånte bly på båden. Det var der så vidt ikke noget i vejen med, men da hjælpere, ansat af Ocean Coleage (ikke besætningen), kom for at flytte vores udstyr, startede den mindre behagelige del af turen. Vores ting blev håndteret som om det var affald der bare skulle af båden så hurtigt som overhovedet muligt – selv mere eller mindre fyldte tryk flasker blev nærmest kastet i land og det var ikke sjældent nogle flasker væltede. Heldigvis skete der ikke de store skader på vores ting, men den hårde håndtering sagerne blev udsat for på de få minutter, svarer nok til flere års slidtage under danske forhold.

Det endte med at vi selv transporterede vores ting over på den ”nye” båd ved navn ”President III”. Det var en meget mindre både, hvor vi absolut ikke følte vi kunne være – og da det så også viste sig at der også skulle endnu en gruppe med ombord, så var det ved at være nok. Men det skulle vise dig at det blev værre, for dagen før havde vi alle bestilt NITROX til en dykning. Da vi kontrollerede flaskerne var der flere flasker der kun havde et tryk på mellem 110 og 170 bar og en flaske var helt tom. Men i de flasker hvor der var NITROX i (også dem med lavt tryk), lå blandingen på mellem 31,2% og 32,7% oxygen.

Vi var alle klar over at vi de sidste to dykker dage kun havde betalt for 2 dyk pr. dag og at vi derfor skulle betale ”lidt” ekstra hvis vi ønskede at have et tredje dyk de dage, men at vi skulle betale 25 Euro for et dyk, det er simpelthen totalt uhørt. Da vi tilmed havde købt NITROX til det sidste dyk og NITROX'en kostede 10 euro pr. flaske, blev det et ekstrem dyrt dyk det sidste dyk vi fik på den dykker tur – for man må vel sige at et 45 minutters dyk til 35 euro er dyrt, ved en strand, hvor der ud over vores gruppe også var mange andre dykker grupper i vandet sammen med en del snorkel dykkere, der nemt kunne svømme ud til os da strandkanten kun var under 100 meter væk.

Fri-dagen:

Den dykke fri dag, havde vi besluttet at bruge på at tage en tur ud på gokart banen. Både sidste år og i år så vi en gokart bane fra flyet under landingen til Sharm El Sheikh og vi var alle enige om at det ville vi gerne prøve. Da vi ikke nåede det sidste år, besluttede vi at i år skulle det være og da vi så tilmed traf nogle repræsentanter fra gokart banen nede i byen, der gav information og rabat kort til gokart banen, så var vi opsatte på at prøve det.

Selv om vi prøvede at sove længe på fri-dagen, var vi oppe og havde spist morgen mad på hotellet før kl.10 og vi skulle først på gokart banen efter kl. 13, så der var lige tid til lidt samvær ved poolen – da man ikke skal være ved poolen ret længe før man bliver tørstig – på grund af solen og varmen - så var der også tid til et par øl.

Den rabat, der var på de kort vi havde fået, lød på fri taxi til banen + 5 ekstra omgange. Da vi så ville ringe efter taxi'en fra receptionen, informerede receptionisten om at han havde en fætter der arbejdede på banen, så han kunne nok skaffe nogle bedre rabatter end dem vi allerede havde. Efter nogle telefon samtaler og lidt prutten om prisen endte det med, at vi alle havde fået fri taxi tur-retur samt i alt dobbelt så mange runder på banen som det vi i første omgang havde fået rabat til.

Vi ventede kun 15-20 minutter, så var taxien der og vi blev transporteret direkte til gokart banen, hvor biler i fin stand stod klar til benyttelse.

Da vi som tidligere nævnt havde fået en øl eller to – og nogen kunne klare det bedre end andre – så blev det en anderledes kørsel der blev lagt for dagen, for der blev ikke sparet på hastigheden – kun på bremsen – så flere måtte bruge dækkende der lå langs banen som bremse... Heldigvis kunne alle selv gå fra banen – En fik et bildæk i hovedet – og selv om vi alle selvfølgelig havde hjelm på, så gav det en mindre blodnæse. En fik en mindre rift på benet og en anden fik fjernet nogle centimeter hud fra undersiden af skinnebenet, da hjulet fra en anden gokart under lidt klammeri var kommet for tæt på. Ellers skete der ikke de store ting, men generelt varede det ikke længe før banen var blevet lavet om til en forhindrings bane, da bildæk og sand lå spredt rund på den ellers så fine bane. Men vi havde det alle rigtig sjovt.

Da vi skulle hjem fra banen, holdt taxi'en og ventede – det var rigtig flot arrangeret, når man tænker på de ægyptiske forhold.

Hjemturen:

På hjemturen i flyet var den et barn, der skreg (ikke græd, men skreg) på hele turen fra Ægypten til 30 minutter før vi landede i Kastrup – Det var bare ikke til at holde ud – godt man havde hørt telefoner på så man kunne skrue godt op for musikken for at overdøve skrigene – værst var det nok for den stakkels moder, der gjorde meget for at trøste barnet, men lige meget hjalp det.

Selv om der om morgenen havde været stærk kuling med vindstød af orkan styrke over Danmark følte vi ikke de store ryk i flyveren da vi nærmede os Kastrup, men det var meget koldt da vi gik fra flyveren ind til gaten, hvor vi skulle afvente flyafgangen til Billund. Ventetiden var ca. 1 time.

Flyveturen fra Kastrup til Billund gik også fint – for os, men de nyankommende i flyet, fik at vide at deres bagage ikke var kommet med, så den ville blive sendt til deres hjemadresse en af de følgende dage – surt, må man sige.

Da der i forhold til flyets størrelse, ikke var mange med flyet, havde vi 10 stort set 3 sæder til rådighed hver.

Da vi kom til Billund og havde fået vores bagage, ventede minibussen udenfor på os – vi havde en god og meget stille tur tilbage til Sønderborg, idet de fleste i bussen sov...

Rejse selskabet ”Atlantis Rejser”:

Og så er der lige rejse selskabet ”Atlantis Rejser” – utroligt at et selskab med så mange ture bag sig kan være så dårlig og arrogant. Sidste år var der problemer med at de var ekstremt langsomme i vendingen men i år var det da helt galt. Vi var fra hjemrejsen blevet lovet en dansk talende guide, som hedder Bent Rasmussen samt at vi på liveboard kunne få en båd helt for os selv, hvis vi var 10 personer, hvilket vi jo var. Men hverken det ene eller det andet kunne de holde. Vi fik en engelsk talende ægyptisk mand, ved navn ”Amed” (*eller sådan noget lignende*) – han blev ret hurtigt kaldt ”Emhæt”, for det var både nemmere at udtale og huske. Selv om Emhæt ret hurtigt lærte os at kende og hurtigt fandt ud af at vi var vandt til at dykke sammen og at han generelt var helt OK, så var det bare ikke det vi var blevet lovet.

Dertil kom så at vi ikke var selv på båden, for der var også en ”stor” svensk dame ved navn Lisa med. Synd for hende - for der blev ikke taget meget hensyn til hverken hendes køn eller hendes tilstedeværelse. Men vi kom godt ud af det og havde overhovedet ingen problemer ombord på liveboard turen. Men som før nævnt var det ikke det vi var blevet lovet.

Men det der klart bekræfter at ”Atlantis Rejser” er totalt ligeglade med deres kunde er: Sidste år da 3 personers bagage med pony flasker ikke var med flyet til Sharm El Sheikh, var ”Atlantis Rejser” ikke særlig behjælpelige med at sørge for at bagagen blev eftersendt og i år, hvor undertegnede opdagede at det digitale kamera ikke var hvor det burde være, var de heller ikke særlig behjælpelige med at undersøge om det eventuelt var dukket op på hotellet. Da Atlantis Rejser blev kontaktet var de som altid meget venlige at tale med og de lovede hurtigt at vende tilbage med et svar – men selv her i skrivende stund, 1 uge senere er de endnu ikke vendt tilbage – EKSTREM DÅRLIG SERVICE.

Jeg vil derfor, som de 9 andre fra SSK der deltog på turen, ikke råde andre til at benytte ”Atlantis Rejser” og råder alle andre til det samme – i vil med garanti blive skuffet, hvis i gør det, vi er blevet skuffet 3 år i træk nu, så for vores vedkommende er det nok sidste gang vi rejser med det selskab.

På trods af den dårlige erfaring med rejseselskabet Atlantis Rejser, så er vi alle af den opfattelse at det var en rigtig god tur.
Hermed er der kun tilbage at sige tak for turen og tak for godt kammeratskab...

Med venlig hilsen
Flemming Jakobsen